

**Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 1. března 2016 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesverwaltungsgericht – Německo) – Kreis Warendorf v. Ibrahim Alo (C-443/14) a Amira Osso v. Region Hannover (C-444/14)**

(Spojené věci C-443/14 a C-444/14) <sup>(1)</sup>

**„Řízení o předběžné otázce — Úmluva o právním postavení uprchlíků, podepsaná v Ženevě dne 28. července 1951 — Články 23 a 26 — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Směrnice 2011/95/EU — Ustanovení týkající se obsahu mezinárodní ochrany — Status přiznaný v rámci doplňkové ochrany — Článek 29 — Sociální péče — Podmínky přístupu — Článek 33 — Svoboda pohybu na území hostitelského členského státu — Pojem — Omezení — Povinnost mít bydliště na určitém místě — Odlišné zacházení — Srovnatelnost situací — Rovnoměrné rozdělení rozpočtové zátěže mezi správní celky — Důvody související s migrační a integrační politikou“**

(2016/C 156/13)

Jednací jazyk: němčina

### Předkládající soud

Bundesverwaltungsgericht

### Účastníci původního řízení

Žalobci: Kreis Warendorf (C-443/14), Amira Osso (C-444/14)

Žalovaní: Ibrahim Alo (C-443/14), Region Hannover (C-444/14)

za přítomnosti: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (C-443/14 a C-444/14)

### Výrok

- 1) Článek 33 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany musí být vykládán v tom smyslu, že taková povinnost bydliště ukládaná osobám, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany, jako je povinnost dotčená ve věcech v původních řízeních, představuje omezení svobody pohybu zaručené uvedeným článkem, a to i když toto opatření nezakazuje těmto osobám volně se pohybovat na území členského státu, který uvedenou ochranu přiznal, a dočasně na tomto území pobývat mimo místo závazně určeného bydliště.
- 2) Články 29 a 33 směrnice 2011/95 musí být vykládány v tom smyslu, že brání takové povinnosti bydliště, jako je povinnost dotčená ve věcech v původních řízeních, ukládané osobám, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany a jsou jim vypláceny určité zvláštní sociální dávky, s cílem dosáhnout přiměřeného rozdělení zátěže vyplácení těchto dávek mezi jednotlivé orgány příslušné v této oblasti, pokud použitelná vnitrostátní právní úprava neukládá takové opatření uprchlíkům, státním příslušníkům třetích zemí zákonně se nacházejícím na území daného členského státu z jiných než humanitárních, politických nebo mezinárodněprávních důvodů ani státním příslušníkům tohoto členského státu pobírajícím uvedené dávky.
- 3) Článek 33 směrnice 2011/95 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové povinnosti bydliště, jako je povinnost dotčená ve věcech v původních řízeních, ukládané osobám, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany a jsou jim vypláceny určité zvláštní sociální dávky, s cílem usnadnit integraci státních příslušníků třetí země v členském státě, který tuto ochranu přiznal – když použitelná vnitrostátní právní úprava neukládá takové opatření státním příslušníkům třetích zemí zákonně se nacházejícím na území tohoto členského státu z jiných než humanitárních, politických nebo mezinárodněprávních důvodů, jimž jsou poskytovány uvedené dávky – jestliže osoby, kterým byl přiznán status doplňkové ochrany, se nenacházejí z hlediska tohoto cíle v situaci objektivně srovnatelné se situací státních příslušníků třetích zemí zákonně se nacházejících na území dotčeného členského státu z jiných než humanitárních, politických nebo mezinárodněprávních důvodů, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

<sup>(1)</sup> Úř. věst. C 439, 8.12.2014.